

[Žmogaus kova prieš valdžią - tai atminties kova prieš užmaršumą](#) :: Your Favorite Site

Garliavos drama – Lietuvos drama

Šokiruojančioje byloje Lietuvos „valstybė“, kuri sugeba išlaikyti NATO lėktuvus virš savo galvos, nesugeba išlaikyti valstybinės kameros virš vienos mergaitės galvos. Šiai valstybei nereikia matyti, kas kiša rankas prie mergaitės ir kokių tikslu.

Tuo labiau, kad Neringa Venckienė sutinka, kad mergaitės pasimatymų su motina metu būtų filmuojama. Mergaitė, gyvendama pas globėją, siaubo filmų nežiūri, tačiau tikru siaubo filmu jai tapo pats gyvenimas. Nes Lietuvos valstybės „teisėdarnos“ vadovai atsiunčia kaukėtus budelius mažametę plėšti iš močiutės rankų. Ar gali humanizmo, blaivios nuovokos ir gailėstingumo neturintys žmonės užimti pareigas, kurios atstovauja teisingumui? Kas teisingumo ministro kėdutėje, žinom. Kas kitose – irgi. O kas juos ten sustatė – sunkesnis klausimas. Jei tie apsauginiai ne blogis ir ne budeliai, kodėl negali L. Stankūnaitės saugoti be juodų kaukių ant galvos, bent jau eidami į susitikimus pas mergaitę? Mergaitė juk ne įkaitas, kad ją reikėtų šturmu imti su kaukėmis. Kas tas pareigūnas, kuris siunčia būtent kaukėtus žmones gąsdinti mergaitės? Kas jį gali nuimti? Kas atsakingas už nesveikai vadovaujančių pareigūnų pakeitimą? Kas už ką atsako? Pasirodo – niekas už nieką. Daugelis rašo, kad Garliavos įvykiai – lakmuso popierėlis Lietuvos moralei matuoti. Popierėlis vyriausybei, teisėsaugai, valstybinėms tarnyboms, bažnyčioms. Čia atsiskleidžia kiekvieno gyvybingumas. Vyriausybės nėra, kaip ir nelikę Lietuvos valstybės. Bažnyčių nesigirdi, kadangi į mergaitės klyksmą reaguoja tik keli jautresni kunigai. Tai testas ir tau, žmogau, jei sutinki, kad mergaitė jėga būtų atiduota, prieš ją naudojant smurtą, tai turi žvėries širdį ir mažai kuo skiries nuo liūto ar gyvatės. Aš nesu šališkas, suprantu, kad pagal teisingumą, valstybė turi suteikti sąlygas lankytis motinai pas dukrą be apribojimų. Nepaisant praeities klaidų, ji yra motina. Taip pat Neringos Venckienės neapykanta motinai turi baigtis. Neatladumas – nedora tiek žmonių, tiek Dievo akivaizdoje. Laimutei Stankūnaitei reikia rasti jėgų nugalėti pyktį ir turėti atlidumą užėinant į dabartinius mergaitės namus. Taip pat turėti tvirtą viltį, kad mergaitė, laikui einant, pati panorės sugrįžti pas mamą. Vaikų teisių tarnybos užduotis sukurti mergaitei su motina draugystės atmosferą be kaukėtų vyrų. Pažvelkime į dvi moteris, abi valstybės tarnautojos, tik viena antstolė, kuri su įstatymu kumštįje grūmoja, o iš kitos sklinda šviesa, žmogiškumas ir situacijos supratimas, kai sako „paleiskit vaiką“, ne veltui ir socialinė darbuotoja. Bet skirtumas tarp jų akivaizdus. Jei bus pakartotinas mergaitės šturmas, jis ženklins nepriklausomybės laidotuvių dieną, tai karsto kritimo į duobę dundesys. Atsikvėps pedofilai, panašūs į juos, ir visi kiti – jie ašaros tikrai nebrauks. Kviečio grūdai mirštant iš jo sudygsta naujas želmuo. Ar atgims kas nors po šių laidotuvių kas nors Lietuvos gelbėt ir kokiais metodais. Gerai, jei žemė tinkama daigui. Žemė, tai Lietuvos žmonės, o daigas koks? Pasiaukoję atgimę piliečiai kurie tarnauja Lietuvai ne vien ieškodami sau naudos, ar usnys kurių Dievas pilvas, ar atlyginimas iš darbe euro parlamente. Seimo pirmininkės Irenos Degutienės pastebėjime yra tiesos: tas, kas labiau myli mergaitę atsiskleis šios istorijos kulminacijoje, kuri artėja valandomis. Tik ar turime savo krašte nors vieną Saliamoną?

Date created: 2012/03/30-